

Streszczenie. Katecheza V. Ks. Jan Orzeszyna. Ewangelizacja duszpasterska jako pogłębianie wiary.

„Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii!” (1Kor 9,16)

Charakterystyczną cechą ewangelizacji jest skupienie się na poznaniu Jezusa. Adresatami są zarówno wierzący jak i niewierzący. Ewangelizacja ma prowadzić do wzbudzania wiary i jej ożywienia. Strukturę, metodę i treść ewangelizacji bardzo dobrze określił kardynał Joseph Ratzinger, jeszcze jako prefekt Kongregacji Nauki Wiary.

Warto zatem przeanalizować jego rozważania.

1. Struktura duszpasterskiej ewangelizacji.

Kościół ewangelizuje i nigdy nie przerwał ewangelizacji. Sprawuje Eucharystię, udziela sakramentów, głosi Słowo Boże i podejmuje dzieła miłosierdzia. Mimo ciągłej pracy wielka część ludzkości nie żyje duchem Ewangelii. Dlatego poza permanentną ewangelizacją trzeba poszukiwać nowej ewangelizacji, która dotrze do wszystkich, nie tylko do zamkniętego kręgu ludzi. Zdaniem kardynała Ratzingera w tym miejscu pojawia się pokusa niecierpliwości. Chciałoby się od razu widzieć liczne nawrócenia, napływ wiernych do kościołów. Tymczasem nie taka jest Boża metoda. Podjąć nową ewangelizację znaczy: nie zadowalać się tym, że z ziarenka gorczycy wyrosło wielkie drzewo Kościoła powszechnego, ale zdobyć się na odwagę, by rozpocząć od nowa, z pokorą – od skromnego ziarenka, pozwalając Bogu zrządzić, kiedy i jak ma się ono rozwinąć.

2. Metoda ewangelizacji.

Głosząc Ewangelię, trzeba chcieć służyć dobru człowieka, tworząc przestrzeń dla Chrystusa. Ewangelizacja to nie tylko pewna forma mówienia, ale nade wszystko sposób życia. Ewangelizować, to żyć, słuchając głosu Chrystusa i stawać się jednocześnie Jego głosem. Oprócz wielu metod przekazu słowa Bożego, nie można zapominać o modlitwie w intencji tych, których pragnie się zdobyć dla Chrystusa. Jezus nauczał w dzień, a w nocy się modlił. Chrystus nie odkupił świata pięknymi słowami, ale swoim cierpieniem i śmiercią na krzyżu.

3. Zasadnicze treści ewangelizacji.

Kardynał Ratzinger podaje cztery zasadnicze treści ewangelizacji. Pierwsza – wzywanie do nawrócenia. Nawrócić się znaczy: nie żyć tak jak wszyscy, nie postępować jak wszyscy, nie usprawiedliwiać własnych dwuznacznych działań, ale patrzeć na własne życie oczami Boga, szukać dobra, nawet jeśli jest to niewygodne, opierać się na osądzie Boga, szukać nowego życia. Drugie – nauczanie o królestwie Bożym. Ewangelizować to znaczy mówić przede wszystkim o Bogu, głosić jedyne, prawdziwego Boga: Stwórcę, Uświęciela i Sędziego. Głosić Boga znaczy wprowadzać człowieka w relację z Nim, czyli uczyć modlitwy. Trzecie – głoszenie osoby Jezusa Chrystusa. Skoro Jezus jest konkretną żywą osobą, to należy Go naśladować. Naśladowanie Chrystusa polega na dążeniu człowieka do upodobnienia się do Niego. To udział w Jego Krzyżu, zjednoczenie z Jego miłością, uczestnictwo w przemianie naszego życia, która prowadzi do narodzin nowego człowieka. Czwarte – głoszenie prawdy o życiu wiecznym. Jest to głoszenie Królestwa Bożego, Boga obecnego, który człowieka zna i słucha, Boga, który wkracza w dzieje, aby zaprowadzić sprawiedliwość. To orędzie jest więc także zapowiedzią sądu i głoszeniem ludzkiej odpowiedzialności. Tylko wówczas, gdy człowiek wierzy w sprawiedliwy Boży Sąd, gdy łaknie i pragnie sprawiedliwości, otwiera swoje serce i życie na Boże miłosierdzie. Tylko wtedy, gdy miarą ludzkiego życia jest wierność, wówczas życie na ziemi jest wielkie i ma niezmierną wartość. Ratzinger podkreśla, że Bóg nie jest konkurencją dla życia człowieka, ale gwarantem jego wielkości.

Ewangelizatorami są wszyscy ochrzczeni. Zasadniczą rolę mają do spełnienia członkowie Akcji Katolickiej. Jednak by byli w stanie spełnić swoje zadanie niezbędna jest autoewangelizacja, czyli pogłębianie osobistej więzi z Chrystusem.